

Kráčať s chudobnými

Uverejnené piatok, 09. január 2015, 09:27 Napísal: Peter Bešenyei Prečítané: 2000x

Každý, kto má potrebu meniť druhého, v prvom rade musí zmeniť sám seba. Koľko potrebných zmien musí nastať v našej hlave a následne v našom živote. Chceme riešiť iných a nemáme doriešených samých seba...

Vyrušuje nás život chudobných, vyrušuje nás život Rómov na periférii?

Koľko mentálnych žobrákov stretávam medzi titulmi ozdobenými ľuďmi, ktorí sa boja samých seba, straty moci, zdanlivej úspešnosti či straty svojho krehkého piedestálu a neistého výsledia, domnelej dôležitosti. Koľkokrát potrebujú nájsť a udusiť, pošliapať toho zraniteľnejšieho... Akí z nich ide strach, aké pohrdanie, nadradovanie, pričom v konečnom dôsledku je to len zakrývanie ich vlastnej neistoty, strachu a komplexu. Aká neskrotná je v nich túžba po uznaní, úspechu.

Nepoznajú špecifické prostredie geta, nevstupujú doň, ale majú odpoveď a riešenie na všetko. Verbalizujú, že chcú pomôcť, ale nechcú nič stratiť, nič do toho vložiť.. a bez toho to nejde. Vo verbálnej rovine sú majstri sveta. Koľkokrát si ešte budem musieť vypočúť ich bezduché otázky: „Počúvajú vás? A má to, čo robíte vôbec zmysel?“ Alebo trápne napodobňovanie rómskeho zaťahovania či opakujúce sa používanie dvoch rómskych slov, ktoré poznajú, čím chcú strhnúť na seba pozornosť a zdôrazniť, akí sú (ne)kompetentní...

Aj ja sa chcem opýtať - Aký zmysel má výchova tých, ktorým vlastné deti ukážu chrbát, keď dospejú, otočia sa od hodnôt a morálky, ktorá im celý život bola vstevovaná? Aký zmysel má ich námaha, starostlivosť, keď v starobe zostávajú sami, bez opory tých, do ktorých bolo toľko vložené? A aká je účinnosť všetkých stretiek, táborov, kresťanských plesov, keď tí, ktorí sa ich zúčastňujú sa vo väčšine prípadov v morálke nelíšia od našich z periférie? Práca s bohatými je čistejšia, ľahšia, pohodlnejšia, ale neprináša väčšie úspechy ako práca na periférii s chudobnými. Nie je mi vždy jasné, či ide o adresátov alebo o tých, čo sa im s láskou venujú... Nepasieme samých seba?

Výchova nie je o mierach a váhach, to nie je záležitosť čísel, ale nádeje. O vnútornom presvedčení, že to, čo robíme má zmysel, že hodnoty, ktorým veríme nie sú záležitosťou kompromisov a že všetko, čo podnikneme, bude záležitosťou straty a nie zisku...

Neverím pomoci a ani radám, ktoré sa zrodia pri stole mimo prostredie. Neverím ľuďom, ktorým chýba otvorenosť ísť do rizika a odvaha kráčať nevyšľapanými cestami....